Pamatlietas puses

Prasītāja: X-GmbH

Atbildētāja: Finanzamt Z

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai tādos apstākļos kā pamatlietā, kad slimokasu uzdevumā nodokļa maksātājs pa tālruni konsultē apdrošinātās personas dažādos veselības aprūpes jautājumos, notiek darbība, kas ietilpst Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu [1] 132. panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērošanas jomā?

2) Vai tādos apstākļos kā pamatlietā attiecībā uz pirmajā jautājumā minētajiem pakalpojumiem, kā arī darījumiem saistībā ar "pacientu konsultēšanas programmām", lai apliecinātu vajadzīgo profesionālo kvalifikāciju, pietiek ar to, ka konsultācijas pa tālruni sniedz "veselības aprūpes atbalsta personas" (medicīnas profesionāļi, medicīnas māsas) un aptuveni trešdaļā gadījumu tiek iesaistīts ārsts?

[1] OV 2006, L 347, 1. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 25. janvārī RFA International, LP iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-113/15 RFA International/Komisija

(Lieta C-56/19 P)

(2019/C 148/15)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: RFA International, LP (pārstāvji: *B. Evtimov*, advokāts, *M. Krestiyanova*, advokāte, *D. O'Keeffe*, *solicitor*, *N. Tuominen*, *E. Borovikov*, advokāti)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— taisīt galīgo spriedumu šajā lietā, ja tiesvedības statuss to pieļauj;

— pakārtoti, nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus gan šajā tiesvedībā, gan tiesvedībā Vispārējā tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Šī apelācijas sūdzība ietver tikai iebildumus pret Vispārējās tiesas konstatējumiem par pirmajā instancē izvirzīto apelācijas sūdzības iesniedzējas otro pamatu.

Vispārējā tiesa, novērtējot Pamatregulas ([1]) 11. panta 9. un 10. punktā izklāstītās sarežģītās situācijas, savos konstatējumos esot pieļāvusi kļūdu attiecībā uz šo normu juridisko interpretāciju un pārāk plaši noteikusi Komisijas diskrecionāras izvēles iespēju pieļaujamo tvērumu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ar turpmāk izklāstīto pamatojumu lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu.

Vispārējā tiesa, interpretējot Pamatregulu, esot pieļāvusi divas kļūdas tiesību normu piemērošanā.

a) Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot nepareizi interpretējusi Pamatregulas 11. panta 9. punktu. Saskaņā ar Pamatregulas 11. panta 9. punktu, ja vien nav mainījušies apstākļi, Komisijai ikvienā pārskata izmeklēšanā ir jāizmanto tā pati metodika, kas tika izmantota izmeklēšanā, kuras rezultātā tika ieviesti antidempinga maksājumi, pienācīgu uzmanību pievēršot minētās regulas 2. pantam. Tomēr, novērtējot, vai antidempinga maksājumi bija atspoguļoti tālākpārdošanas cenās, Komisija tā nerīkojās: tā balstījās nevis uz tālākpārdošanas cenām, kas bija apzinātas izmeklēšanā, kuras rezultātā tika pieņemta sākotnējā regula, bet gan uz pašreizējām ražošanas izmaksām Krievijā. Tas ir uzskatāms par izmaiņām metodikā Pamatregulas 11. panta 9. punkta izpratnē. Komisija konstatēja, ka laikā kopš sākotnējās izmeklēšanas bija ievērojami mainījušies apstākļi, konkrētāk, ka Krievijas eksportētāju ražošanas izmaksas bija pieaugušas par apmēram 100 %. Tomēr izmaksu palielinājumi notika — un tie bija zināmi — jau izmeklēšanas par atmaksāšanu laikposmos no 2008. līdz 2010. gadam.

b) Otrkārt, Vispārējā tiesa esot nepareizi interpretējusi Pamatregulas 11. panta 10. punktu, izmantodama kļūdainu juridisko pārbaudi. Vispārējās tiesas veiktā juridiskā pārbaude paredz, ka pierādījumus par to, ka antidempinga maksājumi ir iekļauti eksporta cenās, var nodrošināt vienīgi ar *DDP* ([2]) cenu datiem, kā arī atspoguļojot to, ka jaunajās cenās iekļauti ne tikai antidempinga maksājumi, bet arī visas attiecīgās ražošanas izmaksas. Šādu prasību neietver nedz Pamatregulas 11. panta 10. punkts, nedz Komisijas Paziņojums par antidempinga maksājumu atmaksu ([3]).

Visbeidzot, Vispārējā tiesa esot pēc būtības kļūdaini konstatējusi vairākus faktus, secinot, ka:

a) Ražošanas izmaksu pieaugums tika konstatēts tikai pirmajā un otrajā izmeklēšanas par atmaksāšanu laikposmā, un tādēļ tas ir uzskatāms par izmaiņām apstākļos, kuras attaisno izmaiņas metodikā. Īstenībā Komisija par izmaksu pieaugumu zināja jau sākotnējā izmeklēšanas laikposmā un 2008.–2010. gada izmeklēšanā par atmaksāšanu.

b) Izmaiņas metodikā bija pamatotas, jo bija nepieciešams nodrošināt vienlīdzīgus konkurences apstākļus un izvairīties no diskriminācijas attieksmē pret dažādiem tirgus dalībniekiem, uz kuriem attiektos tie paši pasākumi. Īstenībā tāds pats izmaksu pieaugums esot bijis visiem Krievijas ražotājiem.

([1]) Padomes Regula (EK) Nr. 1225/2009 (2009. gada 30. novembris) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2009, L 343, 51. lpp.).

([2]) *Delivery duty paid* (piegāde ar nodokļu samaksu).

([3]) OV 2014, C 164, 9. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 25. janvārī Eiropas Komisija iesniedza par Vispārējās tiesas (trešā palāta paplašinātā sastāvā) 2018. gada 15. novembra spriedumu lietā T-793/14 Tempus Energy un Tempus Energy Technology/Komisija

(Lieta C-57/19 P)

(2019/C 148/16)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji: *É. Gippini Fournier, P. Němečková*)